

મોધ ગુજરાત

નાટક મંડળીમાં

માજથાંનનાં નાટકમાં ગવાયલાં
ગાયણો.

છપાવી પ્રસીધ કરનાર,
ક શા દા દા ભા ઈ .

મુ'બઈ:

બર ૭૭૦ નાલા ઘેરમાં વરતમાંન પરેસમાં
૧૭ હાથગણ જાગોસે છાપીછે.

૯૦ શ ૧૮૭૯ અંગ્રેજી.

કીમત બે આનાં.

૨૨૫

विद्यापीठ . . .

गजरात विद्यापीठ ग्रंथालय

गजरात विद्यापीठ, अहमदाबाद

पुस्तक क्र. २२५५ -

अ. नाम सुबोध गुजराती

पृष्ठ -

સુખોદ ગુજરાતી

નાટક મંડળામાં

શુરૂઆત આજ્યાંનાં એકમાં ગવાયલાં
ગાયણા.

ઈશ્વર પ્રારથના.

પ્રભુ મહેર કર હમ ઉપર,
રાખીએ હમેતો, તુંપર સખર. પ્રભુ
આતુરી તારીમાં, ચુક નહોં જરા,
અરા કાંઈ કીધા, રાખીને નજર. પ્રભુ
અંદ્ર સુર્ય તારા, પ્રકાસે ભરપુર,
દુરથી પ્રકાસે, નીહાણીએ હમ્મર. પ્રભુ
છોજી વીશ્વાધાર, ખુખીએ અપાર,
નમન કરીયે છે મંડળો આ વાર. પ્રભુ
છેયે હમે બાળ, તમે પ્રતીપાળ,
આપો હમને હિમતં તું દીન દયાળ. પ્રભુ
હિમત હમને આપો વિદ્ય નીવાર,
આરો આપો બોલ હમે તાબેદાર.

રાજાની દરબારમાં ગુનકાં રાજાની કીરતી ગાયછે.

વારી વારી જાઉ વારી વારી જાઉ,
મલા મંડપ જોઈ હું તો ખુશી થાઉ-ટેક.
રઘુપત્નિ રણેવાલ છે શીરઢાકણ રાજન,
ગુન તમારા ગાયછે પુરોના માજન.
અદલ રાજછે આપણું નહી તરકરની ખીક
ખાળ ગોપાળની મેહરેછે, રમે તમ નજીક-ટેક.
આયુષ્ય વંધજો કુટુંબનું જાચુછું હું એમ
નાધેખાની રાખીને ઇશ્વર કરજો તેમ.—ટેક.

—o—

ધુરવને પોતાનાં પીતાની દરબારમાં અપમાન મલવાથી કીધેજો વીલાપ.

કેર વરતાબેા કારમો મુજપર આ શી આશ્રત,
જગતે ઇશ્વર છે જાણીતા, રંકના આ શું રે હાજ.
કેરવરતાબેા

પીતા પીડ જાણે નહી, મને કરેછે ધિક્કાર.

કેર વરતાબેા.

માતા વેણુ માંભણું નહી ત્યારે મુકયુ છે માન.

કેર વરતાબેા

અપમાન થયું માહેરું ધર કેમ હું ધીર.

કેર વરતાબેા.

પ્રભુ હીમત આપો મેહરથી, દીન હું તારો દાસ.

કેર વરતાબેા

ધુરવની સીવડી માતાએ ધુરવને આપેલો પ્રેમ.

અમામણીનાં સુત આવ, અહ્યાં ધ્રુવ.—૨૬.

હીણ માત કુંજે જન્મ તે લીધા,

કાંધા નહીરે વીચાર.

અહ્યા ધ્રુવ૦

ઉત્તમં સાથે ખેશાડયો નહી,

ગધું સભામાં માન.

અહ્યા ધ્રુવ૦

ગઈ આખંર પાછી લેવી હાપતો,

કહું તે માણક આલ

અહ્યા ધ્રુવ૦

અધોર વનમાં કષ્ટ કરે જઈ,

મલશ શ્રીભગવાન.

અહ્યા ધ્રુવ૦

માગજે તે પાસે મુજ જેવી માતા;

ચુકતો નહી ધરી ધ્યાન.

અહ્યા ધ્રુવ૦

—૦—

લસકરની કુચ.

એકુત મહેસુલ આપતા નથી,

(૩)

આસોની જઈએ ત્યાં.

૨૬૦.

સીપાઈઓનાં લીધા પ્રાણ,

(૩)

લઈએ તેઓનાં જાન.

૨૬૧.

મુદાઈને કરીયે પાસરા,

(૩)

સાસરા કરીશું પલવાર.

૨૬૨.

રાજજીની યાય જય જય,

(૩)

ભય આપણું મહિ જંચ.

૨૬૩.

—૦—

ધુરૂવ વનમાં જવા માટે રજા માંગેછે તીયારે
તેની માતા જવાને ના પાડેછે.

માતાજી મને મેહર કરી રજા આપો રે
હું તપ કરવાને જાઉં, કૃતાર્થ મારે થાઉં—ટેક.
નેત્રવંતી—આ તે શું લવેછે રે, ગજા ઉપરાંત કરેછે રે;
શી પીડા થઈછે તને, દરશાવ તે તું મને;
બાધ આપીએ કયા જને તને એમ કરવાને રે—ટેક.
ધુવ—ગયો પીતા પાસે રે, થયો ત્યાં ઉદામ રે,
ઉચમને આળે લીધો, આવકાર મને નહીં દીધો, ।
શાવકાએ આવ દીધો, કીધો બાંધ મનેરે—ટેક.
નેત્રવંતી—દુશ્મન છે એ મારી રે, બ્રહ્મ આહેછે બારી રે
અદેખી રંડા બહુ, કારસ્તાન કરે કહુ,
ધમ્મર તું જોએ મહુ બહુ માહે થાવોરે—ટેક.
ધુવ—માતાજી એમ ના બોલોરે, શાવકાપર સુ કાર્મ બોજાર
જગતેધર પુંજવા મન 'ભાગ્ય હોય જેનું' ધન,
લીધુંછે મંત્રો પણ, તરૂંન હું કષ્ટાવું રે—ટેક.

ધુરૂવ ઊજાત કરી જવા માંગેછે તેથી તેની
માતા સમજાવેછે.

લાડકવાયા બાળ તું શું કરેછે વીચાર;
બાધ આપ્યો તને વેરીએ જાપ વનમાં જાર.—ટેક.
કહો તો રાજા આપણું હું કહો તેમ કરું આજ,
તાજ સુકાવું તુંજ શીશીપર, બલો પેહરાવું સાજ—ટેક.
બાધ વરૂંછે રીછની—છળી મરશે તું બાળ,
બુધ તરશ કેમ વેશ્યા—કોણ કરશે સંભાળ—ટેક.

પોઢવા સેજ મલે નહી કાંકરા કાંટા અપાર.
 કેમ વાહલા તું પોઢસે ગરમી થડી વીચાર-ટેક.
 માટે મુજ વેણુ પાળોને-જવા વન હઠ છોડ;
 એકનો એક તું મુજને-નથી ખીજુ રે જોડ-ટેક.

ધુરૂવ વનમાં જવા માટે માંને સમજાવેછે.

માતાજી મારાં સાંભળો-વેણુ ચઢાવું શીશ;
 કોઈ દીન મેં દુભાવ્યા નથી, આ વેળાએ જઈશ-ટેક.
 રાજપાટ નથી જોઈતું-પોશાગ દીસે અંગાર;
 જગતેશ્વર ભજી મેળવું-નક્કી કીધો વીચાર-ટેક.
 જંગલી પસુથી હું ખીતો નથી-કેમકે તસોછો માંત;
 પાન કીધું તમ સ્તનથી તેથી તે નહી ઉચાટ-ટેક.
 કુદરતી જમીન સોહામણી ઉંચે આભ વીખ્યાત,
 રક્ષણ કરશે તે 'માહર', તેપર રાખું છું હું આશ-ટેક.
 ધન્યવરને ભજું હું સેહરથી-કરી એકાંતવાશ;
 શીખ આપો જત મુજને-નહી તો દેહનોંછે નાશ.

માતાજી મારા સાંભળો—

ધુરૂવ માંને દીલાશો આપે છે.

હો હો વાહલી મારી માત,
 હું વનમાં નહી જાઉં અરેખ્યાત-ટેક.
 આમ દુભાવું નહી જોઈએ તમને,
 શા માટે કરોછો કલપાત-હું વનમાં

ધુરૂવ વનમાં જવાથી તેની માતા સંભાલમે
માટે ઇશ્વરને અરજ કરેછે.

હીણા થઇ ગયો રે—હવે હું શું કરું;
પ્રભુજી તમે લેજો ઐની બરદારત જો;
માન્યું નહીં કહ્યું રે—મારાં બાળકે
મારે તો છે તમારો આધારજો—ટેક.
કોઇ દીવશ મેં તો કાઢ્યો નથી બારણે
સુખમાં ઉછર્યો સ્વપને નહીં દીડું દુઃખજો;
જુખ તરશ ઐ કેવી રીતે વેદશે,
પણ મનેછે તમારો વીશવાસજો—ટેક.
દીન દયાણુ છો—દુનીઆના તમે દીન બંધુ.
મીરાં મારું પીઘા તમે વીખજો.
તે માણક મુજ બાલકને મંબાળજો,
ઇશ્વર મારી સુણજો અરજ આજજો.—ટેક.

—o—

ધુરૂવ વનમાં વીચાર કરેછે.

કાયા જુડીરે મારે ભજવા ભગવાન,—ટેક.
મેં તો વિચાર નકી કીધો
માવજીનો બોધ મેં લીધો
તપ કરવું ઐ મારગ સીધો

કાયા જુડીરે.

આતો અજઐય દેખાવો,
નીહાળોને થાય મુજવો
પ્રભુજી તમે મારું યાવો.

કાયા જુડીરે.

—o—

લસકર છત ચેલવી આવેછે.

યયો જય જય જય જય આને (ખાહકુરો.)
 દુશ્મનોના કાળજાં દાઝે રે—યયો
 ચલચી જાલી ભાલે—લટકાવ્યા, (ખાહકુરો.)
 વેરી થર થર થર થર પ્રાજેરે—યયો.
 જખમી થએલા ચીચીઆરી પાડે, (ખાહકુરો.)
 ખુશાલીનું વાળું ધમ ધમ વાળે રે.—યયો
 આપણી કૃતેહનું ધનામ મળસે (ખાહકુરો.)
 રાજા હુરો આપણે નવાળે રે—યયો

—o—

નારદમુની ધુરવને વનમાં આવવા માટે પુછેછે.

ખાજક છેરે તું કોનો રે—મને કેની ખાજક છે તું કોનો; ટેક.

આવું તારું તપ જોયું નથી જાતું;

ખાજ દેખી નહી ખમાતું રે—ટેક.

આ વનમાં કોઇ આવી ન શકે.

કુંગર ભાળી ને ભડકે રે—ટેક.

ખાજક તું ને કોણે દુભાવ્યો,

ક્રીયા કેકાણેથી આવ્યો રે—ટેક.

માતા પીતાએ કેમ મુકયો સુનો,

આને ઉપદેશ છે કોનો રે—ટેક.

રાત અંધારી ને અધાર વન છે,

જપતો એકે મનનનો રે—ટેક

—o—

ધુરવ નારદમુનીને પુછેછે કે તને કાણુછો.

અરે કાણુ દેવતા તમારું થું નામ,

કાણુ તાત ને ક્રીયો વીઆમ.

નારદમુની પોતાનું નામ જાહેર કરેછે.

અરે બાળક સાંભળ તું રે
 'શ્રદ્ધા સુત ને નારદજી હું રે—અરે
 જે વાત સાચી હોય્તે તે કહે,
 કાલ રાખીશ નહીં તારે રહે.

—૦—

ધ્રુવ પોતાનો હેવાલ જાહેર કરેછે.

ભલા નારદજી તમો સુણો,
 મહીમા મારેછે તમ તણો;
 ઉત્તાનપાદ સુત ધ્રુવ મુજ નામ;
 ભીષ્માવંતી તમ્રી સ્વસથાન;
 નેત્રવંતી મારી માતા સતી,
 અપરમ્પ માતા તે પ્રભાવંતી.

ભલા નારદજી

તે પ્રભાવંતીનો તન ઉત્તમ;
 તે ઉપર ધણું રાયનું મન;
 હમો જાને રમતા એક વાર;
 ચાલી ગયા મુખામા જાર;
 ઉત્તમ રાય ઉછંગે ગયો;
 મુજ સાથે અંતર રે કયો. ભલા નારદજી
 તે કારણ દુઃખ મનમાં થયો,
 ધરી વૈરાગ વનમાં આબોધો;
 હવે તપ કરી ઇંદ્રી વશ કરે;
 ભવસાગર સેહજે તરે;
 હવે મનશું કીધો નેહ,
 મળે શ્રદ્ધા યા પાકુ મારી રેહ,

ભલા નારદજી

શ્રીંગી રૂપી ધુરવને પુછેછે.

ઐરે બાલક કેમ અહીં આબો,
ક્યા વરીઝિ-તને સપડાબો;—ટેક.

મુખપરથી ઉડ્યું નથી કુધ;
તારી કોણે ભભાવી શુધ— ટેક.

કોણુ માત ને કોણુ છે તાત;
સાચે સાચી કહી દે તુ વાત—ટેક;

— ૦ —

શ્રીંગી રૂપી આગલ ધુરવ પોતાનો હિવાલ કેહેછે.

સમજો જોગેશ્વર સાધુમાઈ,
ધ્રુવ નામ મારું સતસાધ—ટેક.

છેતરી લાબ્યું મને નથી કોઈ,
શું વીચાર કરો મુખ જોઈ—ટેક.

ઉત્તાનપાદ પીતાનું છે નાંમ;
ભરમાપુરીમાં છે રે રેહ્યાણુ;

નેત્રવંતી મારી માતા સતી
તેના પુત્રની આવી છે ગતી—ટેક.

ઇશ્વર ભજવાનું થયુ- છે મન;
વાહણું કીધું નથી તન ધન—ટેક.

— ૦ —

શ્રીંગી રૂપી ધુરવને મંત્ર આપેછે.

શાખાશ શાખાશ ધ્રુવ છે તારી જાતને રે;
ધન છે માતને રે—શાખાશ૦

હીમત રાખજો ઉરમાં ભારી,
જશો નહી કોઈથી હારી;

અદેખા ભભાવશે—કરી વાતને રે—શાખાશ૦

ઇંદ્ર અપહરામ્મા માકલે,
 ભુત ભરૈવ ખાવાડે ટાળે,
 ખીતા નહી નીહાળી તેના ખડખડાટને રે—સાખાસ૦
 શ્રીંગી રૂપી નામ છે મારું.
 ઇશ્વર કરશે તારું ધાર્યું;
 આપું મંત્ર લે તારી ઉચ્ચાતને રે—સાખાસ.

—૦—

ઈંદ્ર રાજા ઇંદ્રરાશન માટે વીલાપ કરેછે.

ડોણુ તપ કરવાને આબુ રે
 મારું ઇંદ્રાસન ડોલાબુ રેક.
 હવે શુરવીર પેદા થયો શું;
 લેવાને મારું ઇંદ્રાસન, ડોણુ.
 અપહરામ્મા તમે કેમ સુરત થઈછો
 મુકાવોની ઐનું પણ ડોણુ.
 દેવો તેમ જાહ ડરવો તેને;
 ઝખકીને છળી જાય;
 જેમ તેમ કરી તપથી ચુકાવો;
 ઝટપટ કરે મને સાહાય ડોણુ૦
 કંટાલો આપો તમે અતીશે;
 વીપત પાડજો ખડું
 ખાહાદુર થઈને ટેકજ રાખો.
 જીત મેલવો સૌ ડોણુ૦

—૦—

અપહરાવો ઇંદ્રને ધીરજ આપેછે.

ઇંદ્ર રાજા ઐમ શુ ખોલો, તપસ્વીમાં શુ દમ,
 એ ઐવા તપધારીના, મુકાવીસુ અમે પણ.

ઈંદર પોતાના દેતીયોને જાવાને રજા આપેછે.

દેવો તમે ઝટપટ જાઓ, કરી આવો શુભકામ,
દીન મારું અતીથે, દાન કાર્ય કરો મુદામ.

—૦—

અબ્બહરાવો ધુરૂવને છલ કરેછે.

અહીયાં અહ્યા કેમ આવ્યો તારું ભાર્યેગ હીણ,
વીર પુરૂષ વઢી ગયા, મગર મચ્છમાં મીન—ટેક.
ઠોંગે પ્રભુ મણે, તો જોતી વડલાંવનમો જાનર—ટેક.
કર્મ રેખા હોય તાહેરી, નસીબે નથી હાર—ટેક.
ભમાવ્યો કોને આવયા, દુરુમન હથે કોઈ—ટેક.
માનવું હોયતો માનજે, જા વિચારી જોઈ—ટેક.

—૦—

અબ્બહરા ધુરૂવની માતાનું રૂપ લહને છલવા
આવેછે.

અંરેરે મારા સુત, આ શુ તારા હાલ,
ભયંકર દીશેછે આ વંન વિકરાળ;
ગુણ દુઃખે મેતો નગ્ર પરહ્યું,
વંન વિશે તેંતો તપ શું આર્યું. ૧.
ગુણ પિતા એતો મુને પરહરી,
ગુણ વૈરાગથી હુ વંન સંચરી;
મુજ સામું જુઓ માહેરા રે તન,
કેમ કહણુ કરે છે તાહેરું રે મન—ટેક.
કેમ તેં તજી છેક દાજરે,
ભર સમુદ્રમાં દુબુધ બાંઝ રે;
પારર આસું તે આંખથી ખરે,
ચરર ચીતમાં શી ચિત્તા બજે.

ચરર થાપ છે ક'પે કાપ છે,
 સરર સુસરા ખાણુ વાપે છે;
 મુજ મામું જોષ ખેલરે, તું વાન.
 નહી તો હું તજીશ માહરો રે પ્રાણુ. ૪

અપહરારો તથા દહતીઓ નહી આવીઆથી
 ઈંદર રાજા ગભરાય છે.

જીવ મારો ગભરાયછે; કરવું મારે કેમ,
 ફેર્યો હજી આવ્યા નહો, થઈ ગયું સું સ્મિમ. ૨૬.
 અપહરારો આવી નહીં, લાગી કેમ વાર,
 ઇંદ્રાશન ડાલે છે, બહુ થયો હાહાકાર. ૨૬.
 નીચમ ચુકયો છલિ નહી, કશું નીત્ય કામ,
 જગરાય કોખા કે જાયછે માંડ નામ.

શ્રદ્ધાનાં મંદીરમાં ભગતો ગાયછે.

તું છોરે જગતનું તુરે પ્રભુ એક તું છે જગતનુ તુરે-૨૬.
 એક અનેક બની બહુ રૂપે, જગતમાં હીરે જરે;
 સ્થાવર જંગમ ચૈતન રૂપે, સુસરાચર ભરપુરે—પ્રભુ તું
 જપ તપ ધ્યાન રૂપમાં ધરતાં, પાપ થાપ સહ દુરે;
 વિવીધ પ્રકારની રચના તેં કીધી, શ્રદ્ધાડમાં ભરપુરે. પ્રભુ
 ઇંદ્રા દીક શ્રદ્ધાદીક સુરપતિ, ધ્યાન ધરે નિત્ય હરે, .
 અધમ આધારણુ પતીત પાવન, ટાળો કરમ કશરે—પ્રભુ

ઈંદર રાજા શ્રદ્ધાની સ્તુતી કરેછે.

વિશ્વ કરતાં, જગત દાતા,
 અખીલ શ્રદ્ધાડમાં વિખ્યાતા ૨૬.

અક્ષાળ હું લાગુછું પાપ,
તમારી છે કુળ ઉપર સાહ. ૨૬.
દરશણ કરવા, આબોધું આજ
કરતા આબા છે ગરીબના કાજ. ૨૬.

—o—

શ્રી ભગવત ધુરૂં માટે વીચાર કરેછે.

કુઃપ હરવુરે, ભગત છે મિ ગુણવાન.—૨૬.

બાળ ભગતની દ્રડતા જોઈ;

મારું મન રહ્યું છે મોહી,

મિની તોજે ન આવે કોઈ—કુઃપ૦

હુતો પ્રસન્ન થયોછું આજે,

માહારે કરવું ભગતનું કાજે;

મિને આપુ અવીચલ રાજે.—કુઃપ૦

મટપટ માહારે જાવું,

કોઈ ઠેકાણે નહી રોકાવું;

ભગતનું કારજ કરી આવું.—કુઃપ૦

—o—

અક્ષા તથા ઈંદર રાજા શ્રીભગવતની સ્તુતી કરેછે.

કૃપા સીંધું વંડુ તમને નોડી મિ બને હાથથી;

કુઃજો હરે સુખો કરે આબાદ તમ પ્રતાપથી;

લોભાવનનાં છે ધર્મ તમે, વહેછે રૂપી દેવતાં;

દેવ મુની ધ્યાન ધરે, ભગિતથી બહુ સેવતા. ૧.

છો અવિનાશી બહુ વિલાસી કાર્યો કરે કારમા;

નીરહુપોગી મજે નહી છે મજનનાં સારમાં;

અંમ પર હમેસ રહેમ કરજો, આ દીનદ્યાલુ નાગ

ભગત વચ્ચળ બુદ્ધિ છે રતનાગર સામરા.

શ્રી ભગવત ધુરવના તપ મારે વખાન કરેછે.

ભગ્તે રાખ્યો નેમ હવે કરવું મારે કેમ,
 પ્રસન્ન થઇ જાવું હું તો રાખ્યુ ઝિને ક્ષેમ.
 ભગત મારું ધન જાણ્યુ, જાણ્યુ મારું તન,
 ભગતનું મુખ જોવું ત્યારે થાવું હું પ્રસન્ન.
 અમ કરીને ઇંદ્ર થાક્યો, ચુક્યો નહી નેમ,
 ભગ્તે દ્રુપ્તા રાખી ધણી ઉપજે મને પ્રેમ.
 અપહરણોએ છલ કર્યો, પણ છળાયો નહી ખાળ,
 રાક્ષસોનો ભય નહી ગણ્યો, કરે ઝિને ન્યાલ.

—o—

ઈંદ્ર રાજા સરવે દેવતાઓને કંઠાટરી લખેછે.

કૃપા કરજો રે દેવમુની માહારાજ-ટેક.
 મુજ પુત્રોના લગ્નછે આજે,
 વનમાં કરવું છે કાળે;
 મારા શીરના છે તમે તાજ-કૃપા०
 ગણપતીને કરું પ્રણામ,
 તેથી સીધ થાઝિ મહ કાંમ;
 આવી પુરજો મનની હામ-કૃપા०
 અગ્ની વરણ ને વાયુ કુખેર,
 શીવજી તમે કરજો મેહર;
 તમે આવ્યાથી થશે લીલા લેહર-કૃપા०
 સુર્ય ચંદ્ર ને ચમરાજ,
 અક્ષ દેવ વિના જાયે લાજ;
 વિના ન જામિ કાજ. કૃપા०

બહુસ્પતી તમે વેલા આપો,
 સાથે શ્રીંગી રૂપોને તેડી લાવો;
 સદા મુજ મનમાં તમો ભાવો. કૃપા
 વાંચી કંઠોતરી વેહલા પધારો,
 આવી વિદ્યુ સર્વે નીવારો;
 દયા લાવીને સાંહે આપો. કૃપા

—o—

સરવે દેવતાઓ ભગવતની પ્રારથનાં કરે છે.

જય દેવ જય દેવ, જય વીરવા ધારા,
 પ્રભુ જય વીરવા ધારા;
 તુંજને વંદન કરીયે, તુંજને વંદન કરીયે,
 દુઃખ માત્ર હરીયે.—જય દેવ જય દેવ.
 અનેક દેવો મારયા, સુર કારજ મારયા;
 પ્રભુ સુર કારજ મારયા;
 અકલીત માયા તમારી અકલીત માયા તમારી.
 જોષ જાઉં બલીહારી.—જય દેવ જય દેવ,
 ભગત વછલછો પ્રભુ તમે આનંદ ધન મુરવી,
 પ્રભુ આનંદ ધન મુરતી,
 ત્રીગુણી માયા રચતા, લોગુણી માયા રચતા,
 હરતાં ને પ્રરતાં.—જય દેવ જય દેવ.
 અનાથ નાથ પ્રભુ તમે કરુણા વીરતારી,
 પ્રભુ કરુણા વીરતારી,
 પાંચે પાંડવ ઉગાર્યા પાંચે પાંડવ ઉગાર્યા,
 લાખા ગ્રહ બાલી.—જય દેવ જય

ધુરૂવની કીરતી.

સત્યની યધછે સરસાંધ, (ખે.)

નક્કી માનજો સહ;

ધ્રુવજીએ હીમત રાખી,

ધીર ધરી પીડા સાંખી,

તપમાં રાખ્યું નહીં બાકી,

સત્યનો ખેલી સંમજી—ટેક.

સાવકીનું વચન પાલીને, (ખે.)

વનમાં ગયો બાહ્યુર,

પાંચ વરસ પોતાની વય,

રાખી નથી કોઇની ભય, (ખે.)

સત્યનો ખેલી સંમજી—ટેક.

કૃષ્ણજીએ દરથણ દીધાંછે,

કંદ્રની કન્યા પામીયો, (ખે.)

કીરતી યધ જગતની માંછી,

અમર નાંમ યધું હાંધ, (ખે.)

સત્યનો ખેલી સંમજી—ટેક.

આ જુગતે જોડું સોબિછે,

આશીરવાદ હમો દધીએ, (ખે.)

અવસોલ રહેજો તારું નાંમ,

કરશે જે કોઇ હેવા કાંમ, (ખે.)

સત્યનો ખેલી સંમજી—ટેક.

